

HENNY
THIJSSING-BOER

*Intuïtie van
een vrouw*

Christel
trilogie
#3

Henny Thijssing-Boer

*Intuïtie van
een vrouw*

CHRISTEL-TRILOGIE 3

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Het is best even slikken geweest, dacht Puck Nieboer terwijl ze teleurgesteld en bezorgd naar het gezichtje van haar slapende zoon keek.

Vanochtend had ze Paul naar het ziekenhuis gebracht, de verdere dag hadden Pim en zij in de vaste overtuiging geleefd dat ze hem in de namiddag weer konden ophalen. Dat was immers de normale gang van zaken bij het verwijderen van de amandelen van een kind. Maar in plaats van het verwachte telefoontje, hadden ze bericht gekregen dat Paul verhoging had en men hem daarom voor alle zekerheid een nachtje in het ziekenhuis wilde houden. Vanwege de zaak kon Pim niet van huis weg, maar Puck was in een ommezien in het ziekenhuis.

Een zuster had haar naar de zaal gebracht waar Paul lag en onderwijl had ze tegen haar gezegd dat ze zich niet onnodig zorgen moest maken, want het kwam wel vaker voor dat een patiëntje na de ingreep plotseling verhoging kreeg. In de meeste gevallen bleek die onschuldig, maar een hoge koorts kón de voorbode zijn van een bloeding. Mevrouw Nieboer begreep toch wel dat alle eventuele risico's bij voorbaat moesten worden uitgesloten? Puck had geknikt. Vanzelfsprekend was ze dankbaar voor de goede zorg die men aan haar manneke besteedde, maar het betrof háár kind en zij maakte zich wel zorgen om hem. Paul was nog zo klein, nog maar vijf jaar, en volgens haar hoorde hij niet in een ziekenhuisbedje te liggen.

Ze kon haar blik niet van het kind losmaken. Ze zag de vuurrode blossen op zijn wangen en vroeg zich zorgelijk af hoe hoog de koorts was.

Verontrustend hoog, want anders had hij wel naar huis gemogen. Hij sliep vast, maar dat kwam door de koorts, had de zuster haar gezegd. Arm ventje... Wat leek hij toch sprekend op Pim, zijn vader. Hij had dezelfde blanke huid als Pim, en hetzelfde rode haar, dat nu in vochtige plukjes op zijn voorhoofd kleefde.

Hoe zou Paul over Pim en haar denken als hij wakker werd? Van tevoren

hadden ze hem zo goed mogelijk proberen voor te bereiden op de operatie. Ze hadden gezegd dat het snel voorbij zou zijn en dat hij dan hoogstwaarschijnlijk een ijsje zou krijgen. Daarna zou hij weer naar huis mogen. Zou zo'n klein ventje kunnen begrijpen dat zijn ouders de mogelijkheid van een complicatie niet eens in overweging hadden genomen? Bij een klein kind was het verwijderen van de amandelen immers een fluitje van een cent. Dat had iedereen beweerd, Pim had er ook zo over gesproken. In feite was het ook een kleine ingreep; voor de behandelende arts was het een routinekwestie. Maar daarom juist, bedacht Puck zorgelijk, konden er fouten worden gemaakt. O, er móchten geen fouten zijn gemaakt, ook niet per ongeluk. Een fluitje van een cent, gonsde het in haar hoofd. Zij dacht daar anders over, ze had zich de hele dag al zo belabberd gevoeld en was uit haar doen geweest. Tegenover Pim had ze zich groot weten te houden, maar diep in haar was voortdurend een naar, onbestemd gevoel geweest. Net alsof ze had aangevoeld dat er deze dag iets zou gaan gebeuren dat van invloed zou zijn op hun verdere leven. Er werd wel beweerd, peinsde ze, dat de intuïtie bij bepaalde vrouwen bijzonder sterk ontwikkeld was. Zou zij een van die vrouwen zijn? Had ze domweg de hele dag gewéten dat de dag van vandaag een ommekeer in hun leven zou betekenen? Stel dat dat waar was, wat ging er dan schuil achter de hoge koorts die Paul had geveld?

Met die kwellende vraag slaakte Puck een zuchtje en keek om zich heen. Ze zag andere ouders aan het bedje van hun kind zitten en realiseerde zich dat Paul niet het enige kind was dat gedwongen in het ziekenhuis moest overnachten. Een van de moeders knikte haar vriendelijk lachend toe, waarna ze zich weer over haar kind boog.

Pucks blik dwaalde door het zaaltje en bleef rusten op een bedje waarin een klein jongetje zat. Een dreumesje van een jaar of twee, schatte ze. Hij zat op zijn knietjes en keek haar door de spijlen van het bed onafgebroken aan. Hij had geen bezoek, zag ze, en voor haar gevoel keek hij veel te ernstig. Zo strak en ondoorgrondelijk als dat kind naar haar keek – ze werd er bijna verlegen van. Ze zwaaide en lachte, maar er kwam geen reactie van het kleine hoopje mens. Wat ging er in dat hoofdje om. Zou hij verdrietig

zijn of pijn hebben, zich eenzaam voelen?

In een opwelling van medelijden en nadat ze zich ervan had verzekerd dat Paul bleef slapen, stond ze op en liep naar het jongetje toe. Voor zijn bedje hurkte ze neer. Het jongetje keek haar strak, maar toch ook nieuwsgierig aan. ‘Hallo, kleine man, hoe heet jij?’ Puck streelde met een vinger over een bleek wangetje, maar kreeg geen antwoord. Ze glimlachte vertederd en zag dat het een bijzonder mooi kindje was. Hij had een hoofdje vol donkere krullen, prachtige bruine ogen en donkere wenkbrauwen die, zo leek het, met een ragfijn penseeltje waren aangebracht. Door de spijlen pakte ze een van zijn mollige handjes en streelde het. ‘Wil je me niet vertellen hoe je heet? Je bent al een grote jongen, ik durf te wedden dat je wél kunt praten. Zal ik raden hoe je heet, vind je dat een leuk spelletje?’

Voordat Puck een naam kon noemen, bemoeide de vrouw zich ermee die eerder vriendelijk naar haar had gelachen. ‘Hij heet Michiel, Michiel Greving. Hij kan wel degelijk zijn mondje roeren, maar als hij het op zijn heupen heeft krijg je er geen woord uit.’

De vrouw boog zich weer over het sprookjesboek waar ze haar dochtertje uit voorlas en tot haar vreugde hoorde Puck het jongetje zeggen: ‘Ikke Chieltje.’

Puck voelde dat het ijs gebroken was, maar in de gauwigheid van het moment beseftte ze niet waarom dat haar zo enorm goeddeed. Terwijl ze zich afvroeg waarom dit kleintje geen bezoek had, zei ze tegen hem: ‘Lief hoor, dat je het vertelt, nou hoef ik niet meer te raden. Chieltje is een mooie naam die bij jou past.’ Ze wees naar Paul en praatte verder. ‘Ik ben de mamma van dat jongetje, maar hij blijft almaar slapen, zie je wel? Dat vind ik helemaal niet leuk en daarom kom ik een poosje met jou babbelen. Vind je dat gezellig, Chieltje?’

Voor het eerst verscheen er een lach om zijn mondje en met een dun, hoog stemmetje hoorde Puck hem zeggen: ‘Jij mamma... Lief... Chieltje?’ Een paar vragende kinderogen zochten haar gezicht af en hoewel Puck niet helemaal begreep wat hij bedoelde, zei ze lachend: ‘Je bent een kleine grappenmaker, je weet best dat ik niet jouw mamma ben!’

Op dat moment verscheen er een zuster in de zaal die op Puck kwam

toelopen. Met een blik op Paul zei ze tegen Puck: ‘Hij blijft maar slapen, maar maak u niet ongerust, want slaap is hét middel tegen de koorts!’

‘Dat geloof ik graag, maar leuk is anders. Als afleiding hou ik dit kleintje maar wat bezig.’

De zuster keek ernstig. ‘Daar doet u goed aan, Chieltje kan wel wat gezelschap gebruiken.’

‘Wat mankeert hem, toch hopelijk niet iets ernstigs?’ informeerde Puck.

De zuster vertelde: ‘Hij heeft een nierontsteking die wel degelijk ernstig is, maar met de juiste medicijnen en een streng dieet, krijgen we hem er weer bovenop. Chieltje is hier bijna een week, maar hij gaat al vooruit.’

‘O, gelukkig,’ verzuchtte Puck. Ze zweeg even, want ze wilde niet nieuwsgierig overkomen, maar stelde toen toch de vraag die op het puntje van haar tong brandde. ‘Ik vind het nogal merkwaardig dat hij geen bezoek krijgt. Volgens mij moet een kind dat in het ziekenhuis ligt juist overstelpt worden met bezoek.’

De zuster streek liefdevol over Chieltjes bolletje toen ze Puck vertelde: ‘Zijn vader werkt overdag en komt ’s avonds bij hem.’ Ze ging met haar rug naar Chieltje staan toen ze vervolgde: ‘Zijn moeder is overleden toen Chieltje net een jaar oud was. Ze was toen zelf pas eenendertig jaar; ze overleed in haar slaap door een hartstilstand.’

‘Wat afschuwelijk!’ fluisterde Puck. Ze voelde zich behoorlijk aangeslagen, want nu drong het tot haar door wat het kind had bedoeld met zijn gebrabbel: ‘Jij mamma... Chieltje?’

Verlangde het ventje zo hevig naar zijn mamma dat hij in elke willekeurige vrouw een plaatsvervangster zag? Ach, wat triest, wat vreselijk zielig.

Overspoeld door een diep medelijden realiseerde Puck zich niet dat zij Chieltje Greving op dat moment vast in haar hart had gesloten. Evenmin stond ze stil bij de inhoud van het woord intuïtie. Ze had de hele dag geworsteld met onbestemde gevoelens die ze in verband had gebracht met de ingreep die haar eigen zoon moest ondergaan. Veel en veel later zou ze pas kunnen zeggen: ‘Op de dag dat Pauls amandelen moesten worden geknipt, wist ik dat ik aldoor geweten had dat er grote veranderingen in de lucht hingen. Dat die veroorzaakt zouden worden door een lief kereltje dat

Chieltje heette, kon ik toen nog niet weten. Chieltje stal op slag mijn hart. Zou ik dat hebben toegelaten als ik op dat moment had geweten wat er allemaal uit voort zou komen?’

Vooralsnog verkeerde Puck Nieboer, geboren Eslander, in het ongewisse wat betreft de toekomst. Toen ze een klagend stemmetje hoorde: ‘Mamma, kom nou!’ vergat ze Chieltje Greving voorlopig weer en snelde op het bed van Paul toe. Ze boog zich over haar zoon, streek een plukje vuurrood haar van zijn voorhoofd en kustte hem. ‘Dag, lieverd, ben je dan eindelijk wakker. Hoe is het nou?’

‘Mijn keel doet pijn en ik moet tot morgen in het ziekenhuis blijven. Jij hebt gejoekt, mam, want ik heb nog geen ijsje gehad!’

Puck legde haar hand op zijn gloeiende gezichtje. ‘Pappa en ik konden toch niet weten dat jij koorts zou krijgen? Je moet maar niet te veel praten, dat is niet goed voor je zere keel. Mam vindt het heel erg dat je niet mee mag naar huis, maar het is voor je eigen bestwil. Kun je dat begrijpen, Paul?’

‘Ik vind het best wel fijn dat ik hier een nachtje moet blijven, want nou is het veel erger met mij. Nu heb ik echt in het ziekenhuis gelegen en dat ga ik op school vertellen als ik weer beter ben.’

Puck lachte vertederd. Enerzijds omdat ze door het gebabbel van Paul opeens veel minder ongerust was, anderzijds omdat ze begreep dat Paul het niet eng, maar interessant vond. Hij wilde er op school over opscheppen en dat mocht gerust, vond ze, als je pas vijf jaar bent.

De zuster, die zich tot dan toe met Chieltje had beziggehouden, kwam naar hen toe. Paul moest worden getemperatuurd en daarna, beloofde ze, kreeg hij het zo fel begeerde ijsje. Voordat ze de zaal verliet om de verkoeling voor Pauls keel te gaan halen, zei ze tegen Puck: ‘De koorts is gezakt! Zojuist hoorde ik dat hij alweer praatjes voor twee heeft, dus dat ziet er hoopvol uit!’

Puck schonk de jonge vrouw een dankbaar lachje, en dacht aan Pim; hij had weer eens gelijk gehad met zijn bewering dat zij van een mug een olifant wist te maken. Ik heb me de hele dag onnodig zorgen zitten te maken. Raar hoor, als je zo in elkaar zit als ik, maar die bange

voorgevoelens waren er, dat was geen aanstellerij...

Haar gedachten werden abrupt verstoord toen ze een dikke traan over Pauls wang zag biggelen en hem snikkend hoorde zeggen: 'Ik heb zo'n pijn, het is héél erg met mij, hoor mam!'

In een flits schoten Pucks gedachten naar het bedje van een ander klein jongetje dat er erger aan toe was. Chieltje had geen mamma bij wie hij zijn nood kon klagen en zijn vader had overdag geen tijd voor hem. Arm kereltje, en hij was nog zo klein... Misschien verbeeldde ze het zich door haar medelijden met hem, maar ze vond dat hij ondanks zijn leeftijd veel van een baby had.

'Arm ventje, stil maar.' Ze troostte Paul en wist dat die woorden ook bedoeld waren voor Chieltje. 'Het is allemaal wat tegengevallen, maar het komt heus weer goed. Als je morgen weer thuis bent komen opa en oma op bezoek, dat hebben ze beloofd.'

'Welke opa en oma, allemaal?'

'Je weet dat opa en oma Nieboer met vakantie zijn, dus wie komen er dan morgen?'

'Opa en oma Eslander! Dat zijn jouw pappa en mamma, hè? Wat denk je mam, brengen ze cadeautjes voor me mee?' liet hij er in één adem opvolgen.

'O, vast en zeker, en vanavond komt pappa bij je en dan hebben wij alvast een cadeautje voor je. Ben je nu niet reuze nieuwsgierig?'

Paul knikte en zei ernstig: 'Jawel, maar een cadeautje is een verrassing en die mag jij niet verklappen. Ik ben moe, mam...'

Puck zag dat de blosjes op zijn wangen weer roder werden, de koorts werd weer heviger. Ze wierp een snelle blik op haar horloge en zei: 'Ga jij maar lekker slapen, dan gaat mam snel naar huis om eten te koken. Vanavond komen pappa en ik samen bij je. Dag, lieve schat. Dag, dapper manneke van me.'

'Mijn ijsje!' Voordat Puck hem kon vertellen dat dat wel voor hem bewaard zou worden, vielen zijn oogjes dicht. Het beste medicijn was bezig zijn werk te doen.

Puck stond op, maar voordat ze de zaal verliet, liep ze nog even naar

Chieltje. Ze legde haar handen op zijn gezichtje en drukte een kus op zijn voorhoofd. ‘Dag, kleine vent, vanavond zie ik jou ook weer!’

Dat Chieltje iets van het gesprek tussen Paul en zijn mamma had opgevangen, liet hij blijken door met zijn kopje schuin naar Puck opgeheven, te vragen: ‘Ikke ook manneke dappel?’

Puck smolt. Ze beurde het ventje uit bed en drukte het vast tegen zich aan, heel even maar. Toen ze hem terugzette, zei ze fluisterend en ontroerd: ‘Je bent een kleine schat en heel erg dapper. Dag, Chieltje, tot straks!’

Puck zat al in haar auto op weg naar huis, toen ze de brok in haar keel nog voelde.

Hoewel Puck tijdens het avondeten Pim had verteld over Chieltje Greving en haar medelijden met hem, had hij die avond alleen oog voor zijn zoon. Toen ze het ziekenzaaltje betraden liep Pim linea recta op Paul toe, Pucks blik werd echter naar het bedje van Chieltje getrokken; ze slaakte een zucht van verlichting toen ze zag dat er een man naast zijn bed zat. Gelukkig, schoot het door haar heen, zijn vader heeft tijd voor hem weten te maken.

Nadat ook zij Paul had begroet en gekust, dwaalde haar blik weer naar de man die ogenschijnlijk stijf en ongemakkelijk aan het bed van zijn kleine zoon zat. Tot haar verbazing zag Puck dat hij niets tegen Chieltje zei. Waarom volgde die man Pims goede voorbeeld niet? Chieltje mocht toch best ook even uit bed en lekker op zijn vaders schoot zitten. Ze vond het maar vreemd. Het was wel een knappe man: hij was lang en slank, had donker haar en stak keurig in het pak. Zouden zijn ogen even donker zijn als die van Chieltje? vroeg ze zich af terwijl ze de man bleef opnemen. Waarom zei hij nou niets tegen dat lieve kereltje, waarom raakte hij hem niet eens aan? Op dat moment, alsof de man voelde dat er ongegeneerd naar hem gekeken werd, draaide hij zijn hoofd om en kruisten hun blikken elkaar. Puck voelde dat ze bloosde en boog zich vliegensvlug naar Pim en Paul. Ze schaamde zich voor haar ongemanierdheid, wat moest de man wel niet van haar denken?

Terwijl Puck zich met Paul bemoeide, dacht Herbert Greving: zo, dat vrouwtje mag er zijn! In één oogopslag had hij gezien dat ze een perfect

figuurtje had en nu zij hem niet meer aanstaarde, nam hij de gelegenheid te baat om haar wat beter te observeren. Een mooie vrouw trok nu eenmaal de aandacht van een man. Wat dát betrof mankeerde er niets aan hem. Hij schatte haar achter in de twintig; hij zat er niet ver naast, want Puck was dertig jaar. Zijn blik gleed goedkeurend over haar onderdanen; hij hield van lange, slanke benen. Ze was precies zijn type, want hij viel nu eenmaal niet op blonde vrouwen. Zij had donker haar dat bovendien krulde, een volle mond en een blanke huid.

Wat dat betrof paste de man die zo vol overgave met zijn zoon zat te spelen, wel bij haar. Zijn huid was ook blank en zat vol sproeten, maar dat hoorde blijkbaar bij iemand met rood haar. Hoe had zo'n lelijke kerel ooit een kans gekregen bij die mooie vrouw? Ach, sommige mannen hadden domweg geluk, hij hoorde in die categorie niet thuis. Hij wierp een vluchtige blik op zijn horloge; er waren tien minuten verstreken. Voor hem had het lang genoeg geduurd. Wat moest hij hier verder nog zoeken? Hij had zijn plicht voor vandaag weer gedaan.

Pim en Paul hadden samen de legpuzzel – het cadeautje dat ze hadden meegebracht – in elkaar gelegd, waarna Paul de stukjes weer door elkaar husselde en aan Pim vroeg: 'Zullen we hem nog een keer gaan maken, pap?'

Pim lachte instemmend en even later zaten ze weer gebogen over de puzzel. Puck moest zich intussen bedwingen om niet naar dat andere bedje te kijken. Toen ze op een gegeven moment toch eventjes opzij gluurde zag ze tot haar verbijstering dat de stoel naast Chieltjes bed alweer leeg was. Het kon toch warempel niet waar zijn, dacht ze verontwaardigd, dat de man het kind alweer aan zijn lot had overgelaten? Het bezoekuur duurde tot acht uur! Of trok zij een voorbarige conclusie, was hij misschien even naar buiten gelopen om een sigaret te roken? Maar dan nog! Zijn plaats was bij het kind; dat zou voor hem veel belangrijker moeten zijn dan een sigaret of frisse lucht. Wat was het voor een man, voor een vader? En hoe kwam het dat hij háár op een bepaalde manier iets deed, nieuwsgierig maakte. Niet omdat hij knap was – ze zag wel vaker mooie mannen, maar dat deed haar niets. In haar ogen was Pim de mooiste omdat hij gewoon de liefste man

van de wereld was. Pim was haar steun en toeverlaat, haar alles. Pim, Paul en Puck; in de familie zei men niet voor niets dat zij een drieëenheid vormden.

Ach, kijk nou toch hoe zielsverloren Chieltje daar in zijn bedje zit, dacht Puck. Net als vanmiddag lieten zijn oogjes haar niet los. Ze bedacht zich niet, stootte Pim aan en zei zacht: 'Ik loop even naar Chieltje, hoor!'

Zonder op te kijken knikte Pim afwezig, hij zat met een groot stuk van de puzzel in zijn handen en deed alsof hij die niet kon plaatsen.

Toen Paul hem wees waar het hoorde, prees hij zijn zoon en Paul juichte zowat: 'Domme pappa, ik ben véél slimmer, zag je dat wel?!' Pim toonde zich quasi beschaamd en knuffelde Paul, zijn zoon, zijn trots. Hij miste Puck niet en was blij dat hij Paul even helemaal voor zich alleen had. Dat stille, vreedzame geluk nam hem zó in beslag, dat er in zijn gedachten geen plaats was voor een ander klein ventje. Voor Pim was Chieltje slechts een naam en op dit ogenblik dacht Pim Nieboer niet aan de toekomst. Waarom zou hij ook?

Puck had Chieltje inmiddels uit zijn bedje gehaald en bij zich op schoot genomen. Hij lag vertrouwelijk dicht tegen haar aan en toen Puck haar gezicht heel even in zijn donkere haartjes drukte, werd ze vertederd door de babygeur die ze opsnoof. Dit kleine manneke was nog een klein beetje een baby, vond ze. Een kindje dat nog ontzettend veel aandacht, liefde en zorg nodig had. Kreeg hij die thuis? Waarom voelde zij plotseling zo enorm veel argwaan?

'Ik is lief?' Chieltjes hoge stemmetje verbrak haar overpeinzingen. Ze sloot haar armen nog vaster om het kind en wiegde het zacht heen en weer. 'Je bent een kleine schat! Is pappa weer weggegaan?'

'Pappa huis toe. Chieltje huis toe, in kooi?'

Wat hij met dat laatste bedoelde begreep Puck niet, ze negeerde het en zei: 'Chieltje is nog een beetje ziek in zijn buikje. Als dat beter is mag je weer naar huis. Zullen we samen plaatjes gaan kijken?' Ze pakte het prentenboek dat aan het voeteneinde van zijn bed lag en wees hem op allerlei dieren. Ze noemde namen en deed het geluid dat ze maakten na. Ze zei 'boe', knorde als een varken en miauwde als een poes. Chieltje schaterde van pret en toen

Puck hem kuste alsof hij haar zoon was, wist ze twee dingen zeker: dat ze van dit jongetje hield en dat ze er voor hem zou willen zijn.

Dat zei ze later die avond tegen Pim. Ze lagen al een poosje in bed toen ze fluisterde: ‘Pim? Slaap je al?’

‘Ja, zo vast als een os!’

‘Ik hoorde aan je ademhaling dat je nog wakker was. Ik kan niet slapen, ik moet aldoor aan Chieltje denken. Raar, hè?’

Pim keerde zich naar haar toe en nam haar in zijn armen. ‘Dat is zeker raar, want goed beschouwd zou je aan je eigen zoon moet denken!’

‘Paul is geen moment uit mijn gedachten, wat denk je wel! Maar je hebt toch gehoord wat de zuster zei? Vlak voordat we weggingen was hij zo goed als koortsvrij. Ik twijfel er niet aan: ik weet zeker dat hij morgen naar huis mag. Dan zal het voor ons feest zijn, maar niet voor Chieltje, de stakker.’

‘Wat héb jij toch met dat kind?’

‘Als ik dat zelf eens wist...’ Ze zweeg even en kroop nog dichterbij Pim aan. ‘Liefde op het eerste gezicht bestaat, dat hebben wij vroeger zelf ondervonden; ik vraag me af of dat ook geldt voor een kind. Ik hou van dat lieve jongetje, Pim, ik maak me heel veel zorgen om hem. Ik heb er misschien helemaal geen reden toe, maar toch is het zo. Hij heeft geen moeder meer en zijn vader is vanavond zo vreselijk kort bij hem op bezoek geweest. Als ik maar wist wie er straks thuis voor hem zorgt, dan zou ik misschien gerustgesteld zijn.’

‘Jij moet eens leren inzien dat je de last van anderen niet op jouw schouders moet nemen. Probeer dat kind van je af te zetten en te genieten van je eigen leven. We hebben het toch goed, we zijn toch gelukkig samen?’

‘Ja, maar misschien juist daarom sta ik stil bij het lot van anderen. Wij hebben alles wat ons hartje begeert: elkaar, een zoon om trots op te zijn en de zaak loopt uitstekend. We hebben schatten van ouders, Jasper en Vicky zijn fijne vrienden en geen geldgebrek.’

‘Wacht even Puck, voor dat geld werken we allebei keihard! We krijgen

het niet zomaar in de schoot geworpen, we staan van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in de winkel. Samen, zoals we alles samen doen én omdat de winkel ons beider stokpaardje is!' Toen hij geen antwoord kreeg vroeg Pim: 'Zo is het toch?'

Heel zacht was Pucks stem toen ze zei: 'Zo was het, maar... ik denk dat het zo niet kan doorgaan. Ik voel dat ik afstand van de zaak moet nemen, dat ik meer moeder moet worden.'

'Wat gaan we nou beleven?!' Pim kon zijn oren niet geloven en dat was niet zo verwonderlijk, want tot op heden had Pucks hart in de zaak gelegen. Ze verkochten voer voor dieren en andere dierenartikelen, aquaria en alles wat daarbij hoorde aan levende have en planten. Een gedeelte van de zaak was ingericht voor homeopatische diergeneesmiddelen en vooral daar wees Pim haar nu op. 'Ben je vergeten hoe hard je vroeger hebt gestudeerd om homeopathische geneesmiddelen te mogen verkopen? Dat gedeelte van de winkel was van jou, het was bijna je heiligdom!'

'Dat weet ik wel, maar dat was in het begin. Na al die jaren weet jij er meer vanaf en je hebt er niet eens een diploma voor. Toe, Pim, oordeel niet meteen, ik heb je heel erg nodig...'

Pim knipte het schemerlampje aan zijn kant van het bed aan en boog zich over Puck heen. Hij zag tranen in haar ogen glinsteren en bezorgd vroeg hij zacht: 'Wat is er, vertel het me maar... Kom, schat, niet huilen, ik ben er immers als je me nodig hebt.'

'Ja, en dat moet altijd zo blijven, Pim. Ik moet op je kunnen rekenen als ik het alleen niet aankan. Voor mijn gevoel heb ik vandaag heel veel geleerd. Eerst was ik bang dat er fouten gemaakt waren tijdens Pauls operatie en dat die hoge temperaturen duiden op iets vreselijks. Dat voorgevoel bleek gelukkig ongegrond en toen leerde ik de kleine Chieltje Greving kennen. Een van de verpleegsters vertelde me dat zijn moeder overleden was tengevolge van een hartstilstand. Dat zette me aan het denken en zo kwam ik tot de conclusie dat dat iedereen kan overkomen, ook jou of mij.'

'Maar lieve schat, als je zo loopt te tobben over wat er allemaal met je kan gebeuren, dan heb je toch geen leven meer!'

'Dat weet ik wel, maar stel dat zoiets gruwelijks mij zou overkomen. Ik

wilde daar eens heel bewust over nadenken, dat heb ik inmiddels gedaan en ik ben van mezelf geschrokken, Pim. Denk eens aan de afgelopen jaren... Als je eerlijk bent moet je toegeven dat ik meer zakenvrouw was dan moeder. Paul was nog maar acht weken oud toen we hem al naar de crèche brachten, niet omdat we hem zo graag kwijt wilden, maar omdat de zaak vóór hem ging. Nu gaat hij naar de kleuterschool, maar ik ben er weer niet voor hem als hij thuiskomt. Dan vindt hij me in de winkel waar hij me, zogenaamd, mag helpen of hij zit in een hoekje van de zaak te spelen. Ik wil het zo niet langer, mijn medelijden met Chieltje Greving is overgeslagen op Paul. Ik hoop dat ik oud mag worden en dat Paul later terug zal kunnen zien op een moeder die er in de eerste plaats was voor hém. Zó hoort een moeder te zijn en dat zag ik vandaag opeens in. Een moederloos jongetje heeft mij de ogen geopend...'

Het bleef een poosje stil voordat Pim bekende: 'Ik kan een eind met je meegaan, maar de zaak is en blijft ons brood, Puck! Ik begrijp wat je bedoelde en eerlijk gezegd ben ik ervan geschrokken, want je zei de waarheid. Maar wat moeten we dan? Ik kan het niet alleen bolwerken.'

'Nee, en daarom moet er hulp komen, een plaatsvervangster voor mij. Dat kunnen we wel betalen en anders doen we maar wat zuiniger aan, dat is Paul me meer dan waard, Pim.'

'Ja, mij ook,' zei Pim schor. En na een hoorbare zucht vroeg hij zich hardop af: 'Hebben we het dan allemaal zo verkeerd gedaan, terwijl we het zo goed bedoelden?'

Puck schudde haar hoofd. 'We hebben ons best gedaan, maar het kan altijd nog beter. Als het geluk van je kind daarmee gebaat is, bedoel ik. Raar evengoed, dat een klein, onbekend jongetje mij wakker moest schudden. Een jongetje dat mijn hart heeft gestolen.'

Pim lachte vertederd en kuste haar hartstochtelijk. 'Ik vermoed dat het niet zozeer die Chieltje is, maar dat het meer te maken heeft met een onbewuste wens naar een broertje of zusje voor Paul... zou dat het kunnen zijn?'

'Ik weet het niet... vandaag heb ik zoveel dingen gevoeld, dat ik het een niet meer van het andere kan onderscheiden. Maar wat jij net suggereerde kunnen we toch uitproberen? Ik hou van je, ik wil niets liever dan dichterbij je zijn.'

dan dicht bij je zijn, Pim.'

Hij grinnikte. 'Zo wil ik maar wat graag door jou geroepen worden!' Hij was de ernst zelve toen hij haar kustte en eraan toevoegde: 'Ik hou zo verschrikkelijk veel van je, Puck. Roep me alsjeblieft tot de orde als ik weer eens met mijn ogen in mijn zak loop. Het succes van de zaak mag niet ten koste van het geluk van jou en Paul gaan. Help me daar altijd aan herinneren!'

Pim kreeg een warme kus als antwoord.